

A detektív egy napja

Mimi, Betty, Vince és a zöld szemű szörny

– Először a XI. kerületből futott be a hír, hogy megszártak egy embert. Kollégámmal kimentünk a helyszínre, pontosabban egy kocsmába. Röpké tájékozódás után láttuk, tiszta sor, mi történt: életveszélyes testi sértés. Volt két tanúnk, s persze behozhattuk a gyanúsítottat is. Ám mivel csak négyen férünk el a kocsiban, az egyik tanút otthagytuk, azzal, hogy majd később hallgatjuk meg. Ő jelezte, hogy addig elmegy háztakarítani. No, mi bent kihallgattuk a gyanúsítottat, a másik tanút és a már kórházban fekvő sértettet – kezdi egy napjának történetét Keresztesi Ferenc főhadnagy, a BRFK gyilkossági csoportjának nyomozója.

Visszaérkezvén a kórházból, vár ám engem a háztakarító tanú, mondom neki, akkor most ő is mondja el, miképpen esett meg az eset a kocsmban. Mondja ő, hogy előbb azt mesélné el nekem, hogy háztakarítás közben a XI. kerületi Csóka utca 3/b alatti lakóház egyik pincéjében egy mumifikálódott hullát talált! Csoportunk többi tagja ki-döngetett erre a helyszínre. Én maradtam, hogy az adminisztrációt, az őrizetbevételt intézzem még az előző ügyben. Eközben robbant be a harmadik eset: a józsefvárosi Dugonics utca 14-ben egy halálos dőfést kapott nő miatt kapjunk kocsira. A „forró nyomosok”, a célosztály egy csoportja, kollégánóm s én azon nyomban erre a következő tethelyre siettünk. Az értesítés kivételesen igen gyorsan befutott, hiszen a házban lakók úgy este háromnegyed hét körül hallottak veszekedést, egy nagy durranást, csattanást, majd egy nőt láttak elrohanni.

A mellek fölött tetoválások: „Imádlak...”

Mindez már jelentett némi támpontot a nyomozáshoz, ám még fontosabb volt az, hogy a lakásban megjelent egy bizonyos Száva Vince, akít a járőr rögtön ott tartott, lévén a férfi amolyan hozzátartozóféle. Őt máris beszéltetni kezdték a VIII. kerületi kapitányságon, Perlaki Attila vezetésével. Hozzáteszem, nem egyszerű kérdés-felelet játék volt ez sem, mivel Száva közismert Rákóczi téri strici. Mi eközben végigjártuk a Dugonics utca 14-et, hogy ki mit látott, hallott. Kaptunk egy hozzávető-

leges személyleírást az elszaladt nőről, amelynek alapján kiadhattuk az országos körözést.

Száva Vince először hadovázott összevissza. Annyit Keresztesi főhadnagyék kiszedtek belőle, hogy a veszekedés, és szúrás után a lakásból kirohanó nő neve Varga Borbála, akihez tízenegy évvel ezelőtt szorosabb szálak fűzték. Magyarán az élettársa, aki kitarította a rátarti férfit. Tudniillik Száva Vince – a történetekről a szomszédoktól értesülvén – csupán ennyit szólt: – Van három-négy barátom, biztosan valamelyikük szúrta bosszúból. A szomszédok talán hitték is, hiszen utoljára azt hallották, hogy a tettesnek vélhető nő futtában így kiabál: – Úgy kell neked, te kurva.

A detektívek hamarosan kihámozták a gyilkossággal záruló szerelmi románc lényegét.

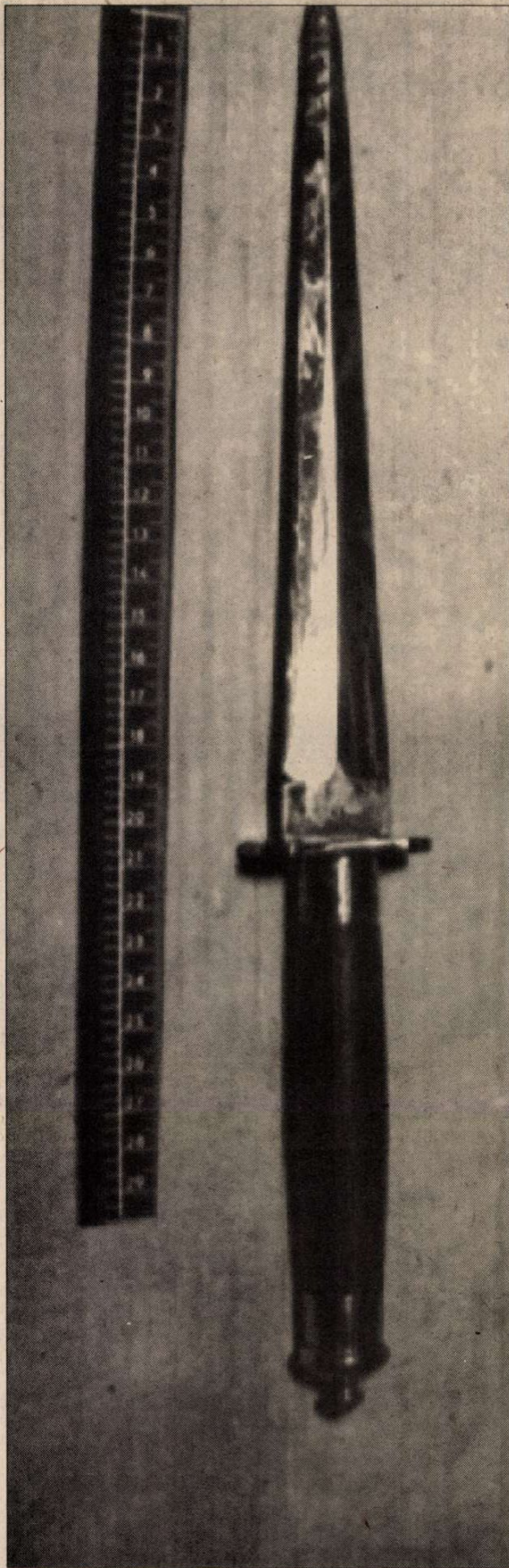
Varga Borbála (28) és Száva Vince élte a Rákóczi téri „kuruc-strici” páros életét, amikor egy napon fölbukkant a színen Kiss Lenke (16). A két lány voltaképpen rokonságban volt, lévén Borbála nagynénje Lenkének. Vince szemet vetett Lenkére, alias Bettyre. Fölcsábította Özdrol (innen származik Borbála, azaz Mimi is) a fővárosba. S bevezette az életbe. Ez annyit tesz, hogy Betty munkakönyvét beadta néhány napra az egyik textilgyárba, majd a lányt is placra dobta, vagyis hivatásos kéjosztót csinált belőle. Mindez nem is okozott volna különösebb problémát a kétes trióban, csak hogy Mimi úgy érezte, mind szorosabb érzelmi viszony kovácsolódott a fiúja és Betty között. Nem úgy viselkedett Vince, mint régen, sőt

éjszakára is eltűnt. Nahát ez több a soknál! – s mivel meg akarta tartani magának a stricijét, úgy döntött, hogy kiiktatja életükből Bettyt, aki egyébként – Vince segítségével – önkényesen beköltözött a Dugonics utcai, meglehetősen leromlott lakásba. Betty egy ízben megelégte a hármast és visszaszökött Özdra, a szüleihez. Felejtetni akarta a melle fölött rótt tetoválást is: „Imádlak, Vince!” Savval, égetéssel kiradírozta Vince nevét, amelyet ugyancsak a melle fölött büszkén, soha el nem múló „szerelem” érzetével visel Mimi. Neki is Vince rajzolta oda az érzelmeket nyomatékostó mondatot.

Egyszer szúrta, de kétszer ölt

A féltékeny Mimi nyomozásai nyomán rájött, hogy Betty újra Pesten van, és a Dugonics utcában lakik. Mint már említettem volt, elhatározással szilárdul benne a vetélytárs elleni ellenszenv s a stricije megtartásának szándéka. Valamit megsejtett ebből Vince is, mert azon a napon igyekezett távol tartani Mimit, s úgy rendezte, hogy Bettyvel legyen. Egyik nap aztán Vince magára hagyta Bettyt, hogy otthonában megetesse a kutyát, ez a kis idő elegendő volt ahhoz, hogy Mimi egy huszonnégy centis törrel a Dugonics utcában siessen...

„Segítség! Ne bántsál!” – kiabálta kétségbeesetten Betty, de ebben a házban a veszekedés, az efféle segélykérés különösebben nem keltett feltűnést. Betty tüdejébe 13 centiméter mélyen hatolt a tör. Egyetlen szúrás végzett vele. Mimi elrohant.

A 24 centis törből 13 cm hatolt be

A körözés nyomán keresték az ismert szórakozóhelyeken, az éjszakában. Ám mire utolérték volna, levetette magát egy bérház körfolyosójáról. Varga Borbála tehát kétszer ölt.

– Es kétszeresen magára hagyta Vincét – fűzi hozzá Keresztesi Ferenc nyomozó. – Hiszen ezek után egy nője sem maradt. Bár ki tudja... Elégé hidegen hagyták a történetek, semmi megrendülés, számalom nem tükröződött az arcán, inkább flegmán viselkedett. Nemigen beszélhetünk felelősségvállalásról, a letartóztatástól való félelemlről... Inkább a primitív ember ily módon történő bosszújáról. Nem tipikus eset az ő világukban az ilyen, gyakorta megesik, hogy veszekednek, összeverik, sőt meg is fenyegetik egymást halálosan, de valójában csak a marakodásig jutnak el. A Varga-ügyben a zöld szemű szörny, a féltékenység a fő motívum.

Halott férfi a pincében

– A ház a XI., Csóka u. 3/b – ahol a hullát találták – egy meglehetősen leromlott, E alakú kolónia – folytatja a nap történetét Keresztesi Ferenc. – Még lehangolabb képet mutatnak a pincé, amelyek legutolsó, lomtárnak használt kamrájában fedezte föl a már említett háztakarító a holttestet. Először semmit nem gyanított, azt hitte – miként a lakók közül is többen –, hogy valami macska hullájának bűzét érzi. A testet pedig műanyag bábunak vélte és elkezdte kirángatni... Az ismeretlen férfit úgy három-négy hónapja verték agyon, a fején s a bordáin találtunk valami erős tárgyától, esetleg vasdorongtól származó ütési nyomokat. A pincétől nem túl messze történhetett a gyilkosság, mivel kamrába hurcolása föltűnést kelthetett volna, tehát valószínűbb, hogy a közelben végeztek vele. Netán a házban lakók vagy az ott megfordulók közül valaki? Ez is elképzelhető.

A férfi olyannyira mumifikálódott, hogy azonosítása már szinte lehetetlen. Ami bizonyos: 25-40 év körüli, 170-175 cm magas, normál testalkatú, ovális arcú, sötét hajú, felül öt foga híddal pótolta, a bal felső 4-5-6-os és bal alsó 6-os hiányzik. Vajszínű szövethadrágot viselt bőrszíjjal. Fehér frottírozokni volt a lábán, a zsebében két március 14-i keltezésű HÉV-vonaljegyet találtak, amelyre Zsófia-liget bélyegzőt nyomtak. Zsófia-liget a HÉV Kistarcsa előtti megállója. Talán ez lehet kiindulópont. Mindenesetre *tanúk* jelentkezését várjuk!

TAMÁS TIBOR

Határeset

Biharkeresztes határváros. Ott mindig történik valami, fullasztó hőség ide vagy oda. Ha a város első házánál tart a kocsisor – többnyire románok –, akkor csak 8-9 órát kell várni az útlevélkezelésig.

Hámosék abban a szerencsés helyzetben vannak, hogy a határtól az első házat birtokolják. Naponta szem- és fültanú az eseményeknek, hol verekedéseknek, hol meg...

– Az egyáltalán nem meglepő és szokatlan, ha egy erdélyi vagy egy román becsenget hozzánk. Néha hajnalban, máskor csak késő este. Nem, nem eladni akarnak, csupán elhelyezni egy-két tárgyat. Úgy egy és nyolc év közé tehető a „pakolási” idő. Előfordul, hogy színes tévét, bútorokat, fogasokat, polcokat, olyan nagyobb tárgyakat raknak le, amelyeket vagy nem tudtak átcsempészni, vagy már a vásárlásnál biztosak abban, hogy lehetetlen átvinni a határ másik oldalára. Telnek az évek, néha bejönnek megnézni, hogy megvan-e még az áru, aztán újra próbálkoznak. Ha akkor sem megy, beljebb mennek az országba, s valahogy eladják. Az ott kapott pénzen újra vesznek valamit, és ez így megy a végtelenségig. De legalábbis addig, amíg a vámrendelkezések nem enyhülnek.

Hogy saját szememmel győződjek meg minderről, lesétalunk a garázsba. Nem csalódom, bár most csak egy polcrendszert találok.

Kíváncsi vagyok, hogy a sorban – még békésen álldogáló – autók meddig bírnák az árnyék nélküli fékezhetetlen meleget. A sor mellett haladunk, ahogy közelebb érünk a határátelkőhöz,

egyre biztosabb vagyok benne, hogy ott fognak minket megállítani. Semmi jelét nem mutatjuk, hogy mi csak nézelődünk. Feledve félelmeimet szálllok ki a kocsiból, s vendéglátóim kíséretében nekivágunk a nyomsáv melletti domboknak. Lentről alig látszik, hogy mekkora bányatörésszerű húzódik a határsávbán.

– Ha itt egy horgász túldobja a cejget, határsértést követ el?

– Nem egészen – mondja mosolyogva kísérelőm. – A határ a nyomsávnál kezdődik, a törésszerű még a mi oldalunkon van. De abban biztos lehetsz, hogy most is figyelnek bennünket.

Megereszttek egy fél mondatot, hogy persze, ez így természetes, de a pillanat félelme belém ivódik. Már egyáltalán nem viselkedek természetesen, de óriási készletet érzek arra, hogy lábnyomat örökre elhelyezzem a forró homokos nyomsávban. Visszatartanak, azt mondják, fölösleges kockáztatni a géppisztolyosorozatot. Megnyugszom, s legalább a tekintetemet engedem szabadon útjára. Csak úgy, útlevelel nélkül, Várad irányába. Jölesik a szabadság. Sikerül teljesen elfeledkezni gazdasági kapcsolatainkról, erről az örületről, amit egy drótkerítés és egy nyomsáv jelent.

A túloldal egy horgász baktat, ha jól látom, megemeli a kalapját felénk. Visszaintünk, erre talán nem lőnek. SZ. B.

